

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 17 - 23 iunie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

În timp ce purcedem încet înspre bunăstare, este nevoie să avem prezente în fața ochilor virtuțile. În loc să căutăm să facem dreptate cu orice preț împotriva celor răi, este nevoie să ne obișnuim a-i ierta. Prejudecata comună este ca mai înainte să se facă dreptate și abia apoi se iartă. Judecata creștină este ca mai înainte să vină iertarea și apoi dreptatea. „În lume este nevoie de multă pocăință și iertare. Isus spune: Se face sărbătoare în Cer pentru un păcătos care se pocăiește”.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Andrei Horgoș, Tiberiu Moș și Dana Curilă**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Dăruirea păcatelor noastre lui Dumnezeu

Creștinismul nu este o religie a celor aleși. Nici nu este religia observării, a obligării. A fi creștin înseamnă a ști că ai fost ales de Dumnezeu care vrea să împlinească în noi minunile sale. Creștinismul nu se „practică”, ci se „primește” în dar. Calea pe care Dumnezeu o alege pentru a ne umple de grația sa este aceea de a lua pe umeri neputința noastră, de a duce toată experiența noastră la mântuire. Cu un cuvânt tehnic, strada este drumul crucii.

Încercați să reflectați: nici un filozof, niciodată, nu a învățat că incapabilii, handicapații, delincvenții erau materiale umane capabile de a realiza în ei înșiși perfecțiunea. Nici o religie nu a plecat vreodată de la ideea acceptării slăbiciunii ca materie pentru transformarea spirituală. Cele mai multe religii au învățat căi strâmte pentru ajungerea la perfecțiune. Diferitele științe umane – mai mult decât efortul voinței – au făcut apel însă la abilitate și inteligență.

„Drumul crucii” se realizează prin Botez.

Prin Botez, Isus coboară în slăbiciunea noastră, o ia pe umeri la fel ca noi și o duce până o transformă în mijloc de mântuire. Vina nu mai este un blestem, nici măcar o nenorocire ce trebuie uitată cât mai repede cu putință, pentru a reîncepe de la capăt o foaie albă. Este motivul pentru care Isus se implică. Este scopul acțiunii sale. El vrea să o transforme în ocazie de sfințenie. Fericită vină!

Chiar și simbolic, în Botez se pogoară în profunzimea neputinței noastre (imersiunea în apă simbolizează pogorârea până la fund, până la moarte) și se iese afară plin de o altă viață. Botezul este acțiunea lui Isus prin care el însuși se face una cu viața noastră - cuprinse și păcatele, cuprinsă și incapacitatea noastră - pentru a trăi pentru El, dinăuntru. Sacramentul Spovedaniei nu este altceva decât o actualizare a Botezului, mijlocire făcută de intervenția lui Isus care caută să rezolve „acel” păcat. Puțin câte puțin ne regăsim responsabili, ne simțim sub greutatea greșelilor cotidiene, obosiți în creșterea noastră spirituală. Isus continuă să se solidarizeze cu noi chiar și în ocazii singulare. El nu ne lasă singuri în exprimarea voinței de a o lua de la capăt. Dacă se cere răbdare pentru a o lua de la capăt, este pentru că, în mod sigur, El nu se dă deoparte. De șaptezeci de ori câte șapte, în manieră explicită, cu intervenție exactă, este dispus să repete în noi oboseala de convertire.

Cum să te spovedești?

Se „dăruiesc” lui Isus păcatele pentru ca el să le lucreze, să le transforme după planul său. Nu singur: folosește mâinile noastre pentru a săvârși minunea. Folosește mica noastră implicare, El fiind în mâinile noastre pentru a le face mai abile. Nu suntem noi cei care facem o bună spovedanie. Este Isus care operează în noi sacramentul. Dacă spovedania constă numai în faptul de a merge de atâtea ori până când confesorul este satisfăcut complet, majoritatea cazurilor ar merge în van. Dacă spovedania este o schiță de direcții spirituale - unde se cere un confesor care iluminează și conduce - s-ar fi putut inventa ceva mai bun. Spovedania este un sacrament, deci este o acțiune a lui Isus. El este cel care se face responsabil. De aceea trebuie să continuăm a avea încredere - de 70 de ori câte 7 - în această iertare eficace. Mai lungă sau mai scurtă, plină sau nu de căderi, această „cale a crucii”, se știe, duce la Paradis.